

gøre det efter 1. April. Det var derfor paakrævet, at der blev truffet Foranstaltninger, som gjorde det muligt for de arbejdsløse fortsat at hæve deres Understøttelse gennem Arbejdsløshedskassen. »Dette kan ske ved, at man forlænger Dageantallet, men vel at mærke, det vil kun have praktisk Betydning, hvis det sker paa det offentliges Bekostning, da, som sagt, Arbejdsløshedskasserne er alt for haardt anspændt til, at de kan bære det.«

I sin Svartale gjorde *Arbejds- og Socialministeren* (Kjærbøl) gældende, at Arbejdsløshedstallet trods de Forsyningsvanskeligheder, som Aaret 1940 havde bragt, ikke var naaet saa højt op i Vintermaanederne, som man kunde have befrygtet, og at der kunde ventes en stærk Nedgang i Tallet, naar Frostene gik af Jorden og Beskæftigelseslovene kunde begynde at virke. Hvad de arbejdsløses Levevilkaar angaar, udtalte Ministeren, at det laa fjernt fra ham at ville paastaa, at Understøttelserne var rigelige, »men det kan i hvert Fald ikke være rigtigt at tale om Misforhold, naar man sammenligner med den Indtægt, som andre Medborgere er henvist til at skaffe sig ved Arbejde«. I Tilslutning hertil omtalte Ministeren Kontingentspørgsmaalet, som efter hans Opfattelse ikke gav Anledning til begrundet Klage. »Ganske vist har en Række Kasser efter Vedtagelsen af Loven af 17. December 1940 været nødsaget til at forhøje deres Kontingenter, men takket være Fagforbundenes forstaaende Holdning er Forhøjelserne i overvejende Grad blevet afholdt af Fagforbundene og har derfor ikke haft Virkning paa de enkeltes Økonomi; de arbejdsløse har ikke mærket disse Kontingentforhøjelser.« Efter Gennemførelsen af Forhøjelserne kunde man ifølge en af Arbejdsdirektøren udarbejdet Redegørelse regne med, at Kasserne vilde være i Stand til at klare deres vedtægtsmæssige Forpligtelser indtil Udgangen af Finansaaret 1940—41; en Undtagelse dannede i saa Henseende kun Arbejdsmændenes Arbejdsløshedskasse, hvis Vanskeligheder man paa forskellig Maade havde søgt at hjælpe den igennem. Muligvis vilde Stillingen blive vanskeligere efter 1. April, men det lod sig endnu ikke overse.

Spørgsmaalet om Forlængelse af Dagetallet var taget op til Undersøgelse. Af de Arbejdere, der gik ledige ved Udgangen af Januar, oppebar ikke mindre end 91,7 pCt. Understøttelse fra en Arbejdsløshedskasse, men Ministeren var klar over, at Procenten maatte antages at ville falde efter 1. April; det var derfor, man overvejede Sagen. Spørgsmaalet om en videre Udbygning af den forsikringsmæssige Hjælp pegede imidlertid ud over Øjeblikket, ligesom Tilfældet var med Spørgsmaalet om Understøttelsernes og Kontingenternes Højde samt om Tilskud til nødstedte Kasser. Efter den